

Arrest

nr. 92 418 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie van 29 april 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van 16 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 19 juni 2007 en asielaanvraag in.

1.2. Op 21 augustus 2007 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 4392 van 30 november 2007 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 9 november 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 29 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2009 werd ingediend en op 09.11.2009, 04.06.2010, 22.12.2010 en op 11.01.2011 werd geactualiseerd door :
H.K.S. (R.R.: ...) nationaliteit: Bangladesh
geboren te Dhaka op (...)
adres: (...) ANTWERPEN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een identiteitskaart dd. 03.05.2001 van de "Stranded Pakistanis General Repatriation Committee" voor, afgegeven door het Geneva Camp in Mohammedpur in Bangladesh. Tevens voegt hij een attest dd. 06.08.2007 van de General Secretary Stranded Pakistanis General Repatriation Committee Head office — Geneva Camp toe waarin wordt gesteld dat betrokkene lid is van hun Bihari gemeenschap in Bangladesh en van de Stranded Pakistanis General Repatriation Committee. Tot slot wordt er een attest van de ambassade van Bangladesh te Brussel dd. 09.05.2008 voorgelegd waarin wordt vermeld dat betrokkene enkel een nieuw paspoort kan bekomen in ruil voor een oud of een verstreken paspoort of een verloren paspoort. Aangezien betrokkene niet in het bezit is van een paspoort van Bangladesh of enig ander geldig document om zijn identiteit te bewijzen, kan de ambassade geen paspoort afleveren. Er dient opgemerkt te worden dat deze documenten niet aanvaard kunnen worden gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn.

De advocaat van verzoeker haalt aan dat het zeer onzeker is dat betrokkene de Bengaalse nationaliteit zou hebben. Het probleem zou zich immers blijven stellen dat Bangladesh weigert om personen van Bihari — afkomst de Bengaalse nationaliteit toe te kennen. Uit informatie verkregen van het Commissariaat — generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat 'kinderen van Bihari's geboren na 25 maart 1971 (betrokkene werd immers in 1980 geboren) zonder meer de Bengaalse nationaliteit verkrijgen'. Indien betrokkene bijgevolg wel degelijk van Bihari — afkomst is, zou hij de Bengaalse nationaliteit moeten bezitten. Deze motivatie kan bijgevolg ook niet aanvaard worden.

Tevens dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat — Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen geloof hechten aan de Bihari — afkomst van betrokkene. In de beslissing dd. 21.08.2007 wordt immers het volgende gesteld: "Er dient opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring een Bihari te zijn. Ter staving van uw afkomst legde u een 'Identity Card' voor uitgereikt door 'Stranded Pakistanis General Repatriation Committee' van het Geneva Camp, Mohammadpur, Dhaka. U kon niet verduidelijken waar u en uw ouders precies in het Geneva Camp zouden hebben gewoond. Het door u voorgelegde document maakt

evenwel melding van een adres in het Geneva Camp en is bovendien uitgereikt in 2001. Nochtans verklaarde u al in jaren '80 het Geneva Camp met uw ouders verlaten te hebben. Uw uitleg dat u zo'n document nodig heeft om rond te reizen in Bangladesh is niet geloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS p. 7)."

De RVV bevestigt dd. 30.11.2007 de beslissing van het Commissariaat — Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "Verzoeker legt een "identity card" voor uitgereikt door "Stranded Pakistanis General Repatriation Committee" van het Geneva Camp, Mohammadpur, Dhaka. Dit document heeft slechts een relatieve bewijswaarde, en dient ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu geenszins het geval is." Tevens oordeelt de RVV: "Er kan echter geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde Bihari-afkomst."

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 30.11.2007.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d.07.03.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

1.5. Deze beslissing wordt aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 mei 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt gemotiveerd zoals daartoe werd opdracht gegeven in de hiervoor vermelde beslissing. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de "schending van art. 9bis Vreemdelingenwet alsook van de materiële motiveringsplicht."

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Art. 9bis § 1 alinea 1 Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling om machtiging tot verblijf kan vragen "op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt".

Die voorwaarde is niet van toepassing op "de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont".

Volgens de Omzendbrief van 21.06.2007 onder het punt IIc1-b, wordt gesteld dat het moet gaan om:

- ofwel een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel

- ofwel een identiteitskaart

In zijn regularisatieverzoek van 12.06.2008, verzonden op 17.06.2008, heeft verzoeker op pag. 4 onder III het volgende geargumenteed:

"Mijn cliënt heeft enkel, tot op heden, kunnen voor/eggen de voormelde Identity Card (stuk 1) alsook een verklaring van de voornoemde organisatie SPGRC d.d. 06.08.2007 (stuk 2).

Zolang geen enkele Belgische overheid stelt dat deze stukken vals of vervalst zijn * wat tot op heden niet is gebeurd — is mijn cliënt gerechtigd om deze stukken aan te wenden.

Hij wijst tevens op zijn contacten met de Bengaalse ambassade, meer bepaald de antwoordbrief van 09.05.2008.

Aldus bewijst hij minstens tijdelijk zijn onmogelijkheid om een ander document van identiteit en nationaliteit voor te leggen.

Vermits hij trouwens herhaalt dat hij van Bihari — afkomst is, blijft het probleem zich stellen dat Bangladesh weigert deze groep mensen de Bengaalse nationaliteit toe te kennen.”

Tevens heeft verzoeker, het probleem verder toelichtend, in zijn regularisatieverzoek van 09.11.2009 op pag. 2 volgende gegevens verstrekt:

“Nochtans heeft mijn cliënt een Identity Card d.d. 03.05.2001 voorgelegd, afgeleverd door de organisatie Stranded Pakistani's General Repatriation Commity.

Ondertussen heeft mijn cliënt zich gewend tot de ambassade van Bangladesh in Brussel die op 09.05.2008 een schriftelijk antwoord heeft verstrekt (stuk 5).

Het is gebleken, afgaande op deze brief dat cliënt enkel een nieuw paspoort kan bekomen in ruil voor een oud of een verstreken paspoort.

Vermits mijn cliënt niet in het bezit is van dergelijk document, kan dus de ambassade hem niet ter wille zijn voor het bekomen van een nieuw paspoort.

Zolang dit administratief probleem niet opgelost is, kan mijn cliënt zelfs niet overwegen vrijwillig terug te keren om desgevallend — steeds in de veronderstelling dat hij de Bengaalse nationaliteit zou hebben, wat zeer onzeker is — een machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in Dhaka (Bangladesh).

Er is dus een de facto onmogelijkheid ontstaan terug te keren. Ik verwijs tevens naar het aan mijn cliënt afgeleverd bevel het land te verlaten d.d. 01.10.2007, dat door de Dienst Vreemdelingen van Sint-Niklaas verlengd werd t/m 22.03.2008, op instructie van DVZ Brussel (stuk 10).”

Verweerder heeft zowel het art. 9bis Vreemdelingenwet als het algemeen rechtsbeginsel van de materiële motiveringsplicht geschonden door volgende documenten af te wijzen:

Identity Card, afgeleverd op 03.05.2001 door de Secretary Stranded Pakistani's General Repatriation Committee, gevestigd in het Geneva Camp te Dhaka, Bangladesh;

- De verklaring, opgesteld op 06.08.2007. uitgaande van de secretaris van hetzelfde voornoemde Committee:

- De brief d.d. 09.05.2008, uitgaande van de Bengaalse ambassade te Brussel, als antwoord op een schrijven van verzoeker d.d. 08.05.2008:

Verzoeker herhaalt hierbij, voor zover als nodig, nogmaals dat hij een Bihari afkomst heeft, ook al is het zo dat zowel het CGVS als de RvV, in graad van beroep, hun twijfels hierover hebben geuit.

Twijfelen aan de geloofwaardigheid van een verklaring betekent nog altijd niet dat de persoon die deze verklaring heeft afgelegd, gelogen heeft. Enkel staat vast dat er onduidelijkheid is gerezen.

Het is juist dat het de bedoeling van art. 9bis Vreemdelingenwet is geweest — en nog steeds is — om te vermijden dat verblijfsvergunningen zouden dienen om de al of niet gewilde onduidelijkheid over de identiteit van de betrokkene te regulariseren.

De interpretatie van de bevoegde Staatsecretaris, die in zijn Omzendbrief van 21.06.2007 het wettelijk vereist identiteitsdocument beperkt tot enkel twee mogelijke documenten (paspoort of gelijkwaardige reistitel dan wel een identiteitskaart), vormt in casu een niet toegelaten beperking van het toepassingsgebied van de wet.

In casu heeft verzoeker, door zijn contact met de ambassade van Bangladesh in Brussel, duidelijk gemaakt dat hij de bestaande onduidelijkheid over zijn identiteit wilde wegwerken. Dit is hem tot op heden niet gelukt.

Echter, zeer recent, heeft verzoeker, die op dit punt niet stilgezeten heeft, bekomen van diezelfde ambassade dat hij de aanvraag tot het bekomen van een paspoort kon indienen.

Zie stuk 3, bewijs van een aanvraag d.d. 27.05.2011, waarvoor 100€ is betaald.

Volgens het schrijven van diezelfde ambassade van 09.05.2008 kon enkel een (nieuw) paspoort aangevraagd worden in ruil voor een oud of verstreken paspoort.

Verzoeker is nu recent toegelaten die aanvraag toch in te dienen, enkel op basis van een geboorteakte, hetgeen een wijziging is in het beleid van die Ambassade op het vlak van uitgifte van paspoorten.

Zie de Birth Certificate, opgesteld op 25.05.2011, stuk 4.

Verzoeker kan dus stellen dat de door hem ingeroepen onmogelijkheid om hetzij een paspoort, hetzij een identiteitskaart voor te leggen, vaststaat, zodat verweerder zich niet kan beperken tot de twee klassieke bewijsstukken.”

2.2. Betreffende de door verzoeker opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad vooreerst op dat zij bij de beoordeling hiervan niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een nationale identiteitskaart, hetzij van een motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
 - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*
- (...)”*

De bedoeling van voornoemd artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 november 2009 een identiteitskaart afgeleverd door de organisatie SPGRC d.d. 3 mei 2001 voegt en een verklaring van diezelfde organisatie, waarmee hij stelt “*zijn identiteit en nationaliteit*” aan te tonen.

Terwijl de verwerende partij van oordeel is dat deze stukken niet voldoen omdat ze niet kunnen worden beschouwd als een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart, stelt verzoeker dat, zolang geen enkele Belgische overheid stelt dat deze stukken vals of vervalst zijn, wat op heden niet is gebeurd, hij gerechtigd is deze stukken aan te wenden en dat, door onder verwijzing naar de Omzendbrief van 21 juni 2007 het wettelijk vereiste document te beperken tot een paspoort of een gelijkaardige reistitel, dan wel een identiteitskaart, dit *in casu* een niet toegelaten beperking vormt van de wet.

In het voormelde artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar de "Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006" van 21 juni 2007 in punt II.C.b) geeft aan welke identiteitsdocumenten in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvaard worden: "(i)n dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden". Daargelaten de vraag welk karakter voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 precies heeft, dient erop gewezen te worden dat de beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de eerste plaats tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort. In dit verband beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel over een omzendbrief waarin nader uiteengezet wordt wat in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onder het begrip "identiteitsdocument" dient begrepen te worden.

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat de Identity Card, uitgegeven niet door een nationale overheid maar door een organisatie met de naam "Stranded Pakistanis General Repatriation Committee" en het attest van diezelfde organisatie niet van valsheid worden beticht enerzijds en uit de brief van de ambassade blijkt dat verzoeker niet in de voorwaarden was om een paspoort te verkrijgen en dus om meer documenten voor te leggen ter staving van zijn identiteit, zodat de verwerende partij zich niet kon beperken tot de twee klassieke bewijsstukken, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris die, middels een verwijzing naar voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007, de voorgelegde documenten niet aanvaardt als identiteitsdocument, op een kennelijk onredelijke manier heeft geoordeeld.

De Raad benadrukt in dit raam dat in voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 in de bijhorende voetnoot bij punt II.C.b) uitdrukkelijk wordt vermeld dat de in dit punt aangegeven "interpretatie (...) steun (vindt) in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007". Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de interpretatie door de gemachtigde van de staatssecretaris van het begrip "identiteitsdocument" in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet in overeenstemming zou zijn met de wil van de wetgever en also een schending van deze bepaling of een niet toegelaten beperking ervan zou uitmaken.

2.5. Dat de brief van de ambassade waarin wordt gesteld wat de voorwaarden zijn om over te gaan tot de aflevering van een nieuw paspoort, niet kunnen worden beschouwd als zijnde een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, wordt voor het overige niet betwist.

2.6. De overige motieven van de bestreden beslissing strekken ertoe om, ten overvloede, aan te tonen waarom de identity card die door verzoeker werd voorgelegd niet kan worden beschouwd als zijnde een bewijs van zijn identiteit, meer bepaald omdat reeds door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen én door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat dit stuk slechts een relatieve bewijswaarde heeft aangezien het niet vergezeld gaat van geloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn afkomst en zijn verblijf en doen geen afbreuk aan hetgeen hiervoor reeds was gesteld.

2.7. In de mate uit de bewoordingen van het middel zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker wil doen aannemen dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft willen aantonen in de onmogelijkheid te zijn een identiteitsdocument te verwerven in België, maar hij kan hierin niet worden bijgetreden. In zijn aanvraag stelde hij immers uitdrukkelijk : "zijn identiteit en nationaliteit toont hij aan met een 'Identity Card' en een verklaring van SPGRC". Verzoeker stelt verder: "U zult in het meegegeeld verzoekschrift tot regularisatie van 12.06.2008 lezen dat ik op pag. 4 onder II uitleg geef over mijn nationaliteit en identiteit". Verzoeker kan niet volstaan met een eenvoudige verwijzing naar een reeds eerder ingediende aanvraag tot regularisatie om de ontvankelijkheid van huidige aan te tonen, temeer nu in deze huidige aanvraag op geen enkele wijze gewag wordt gemaakt van zijn intentie om aan te tonen dat hij onder één van de uitzonderingsbepalingen valt, en, meer nog, uitdrukkelijk stelt op welke wijze hij zijn identiteit aantoont. Het feit dat hij in de huidige aanvraag onder het kopje "Antecedenten" melding maakt van het gegeven dat uit een brief van de ambassade blijkt dat hij enkel een nieuw paspoort kan bekomen in ruil voor een oud of verstreken exemplaar, doet hieraan geen afbreuk, te meer nu hij dit gegeven lieert aan zijn stelling dat hij *de facto* in de onmogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst, hetgeen betrekking heeft op het aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden als

voorwaarde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een en ander blijkt overigens uit een vergelijking van de kwestieuze aanvraag met de aanvraag ingediend op 12 juni 2008, waarin hetzelfde betoog werd gevoerd onder het kopje “*Uitzonderlijke omstandigheden waarom de aanvraag in België wordt ingediend*”. Het betoog dat ter zake in het verzoekschrift is opgenomen kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd om de motieven van de thans bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, nu uit de aanvraag niet onmiskenbaar blijkt dat verzoeker op geldige wijze heeft willen aantonen dat hij viel onder de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 9bis.

2.8. De motivering in de bestreden beslissing, dat bij de aanvraag geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart werd ingediend, noch een geldige motivering werd gegeven die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde, waardoor de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet is vervuld, volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De bestreden beslissing is bijgevolg correct en afdoende gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht en 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.9. Waar verzoeker, ten slotte, bij zijn verzoekschrift een schrijven van 27 mei 2011 van de ambassade van Bangladesh in België voegt, waaruit blijkt dat hij een nieuw paspoort heeft aangevraagd, en een zeer vage copie van wat een geboorteakte zou moeten zijn afgestempeld op 25 mei 2011, stelt de Raad vast dat geen van beide stukken bij de beoordeling van de bestreden beslissing konden worden betrokken, gelet op hun datum en het feit dat ze niet ter kennis waren van de verwerende partij, zodat de Raad er thans geen rekening mee kan houden voor wat betreft de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.10. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS